

Thumbelina Thumbelina-เจ้าหญิงตัวจิ๋ว

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหญิงนางหนึ่งเกิดอยากจะได้เด็กเล็กๆ มาเลี้ยง แต่ก็ไม่ทราบว่าจะไปขอจากที่ไหน จึงได้ไปหาแม่มดเผือก เพื่อขอความช่วยเหลือ

แม่มดเผือกจึงให้เมล็ดข้าวเปลือกบาร์เลย์กับหญิงนางนั้น แล้วสั่งให้นำเมล็ดข้าวนี้ไปปลูกในกระถางดอกไม้ พอกลับถึงบ้าน นางก็ปลูกเมล็ดข้าวที่ได้มาทันที ไม่ช้ามีดอกแสนสวยคล้ายดอกทิวลิปผุดขึ้นมา

นางบรรจงหอมดอกสีแดงอมเหลือง ทันใดนั้นก็กลับดอกก็ผลิบาน เป็นดอกทิวลิปจริงๆ แต่ปรากฏว่าที่กลางดอกมีเด็กหญิงตัวจิ๋วอยู่ เธอน่ารัก บอบบาง สูงไม่เกินนิ้วหัวแม่มือ จึงได้ชื่อว่า Thumbelina Thumbelina-เจ้าหญิงตัวจิ๋ว

คืนหนึ่งขณะที่เธอนอนหลับอยู่บนเตียงแสนสวย คางคกน่าเกลียดน่ากลัวตัวหนึ่งก็กระโดดเข้ามาทางกระจกหน้าต่างบานที่แตกอยู่ ตัวมันเป็นเมื่อก่อน่าขยะแขยง มันกระโดดขึ้นบนโต๊ะที่Thumbelinaกำลังนอนอยู่บนกลีบกุหลาบ

แม่คางคกคิด หากนางพาThumbelinaกลับไป Thumbelinaคงเป็นภรรยาที่ดีให้ลูกชายของนางได้แน่ ๆ พลันก็ปิดฝาเตียงวอลนัทที่Thumbelinaนอนอยู่ แล้วหนีบติดอ้อมแขนกระโดดออกไปทางหน้าต่างสู่สนามหญ้า

ณ ลำธารกว้าง ตลิ่งมีน้ำซังเป็นโคลนและ แม่คางคกอาศัยอยู่ที่นั่นกับลูกชายของเธอ เธอวางThumbelinaไว้ที่ลำธารบนใบบัว ตัวของThumbelinaทั้งเล็กและเบา ใบบัวจึงกลายเป็นเกาะกลางน้ำสำหรับเธอ ซึ่งทำให้เธอหนีไปไหนไม่ได้

รุ่งเช้า เจ้าหญิงตัวจิ๋วที่น่าสงสารก็ตื่นขึ้น และเมื่อตระหนักว่าอยู่ที่ไหน เธอก็ร้องไห้ปานขาดใจ ด้วยเห็นแต่น้ำล้อมรอบใบบัว และไม่มีวิถีทางใดจะเข้าฝั่งได้เลย

พวกฝูงปลาเล็กๆ พวกมันว่ายมาที่Thumbelina มันได้เห็นคางคกทั้ง 2 ตัว และได้ยินที่เขาคุยกัน และเห็นตรงกันว่ารับไม่ได้ที่สาวน้อยน่ารักน่าเอ็นดูต้องไปอยู่กับคางคก จึงว่ายลงไปที่ก้นใบบัว แล้วใช้พินกัดแทะจนใบบัวหลุดลอยไปตามลำธาร ไกลพอที่ คางคกแม่ลูกจะตามหาเธอไม่เจอ

Thumbelinaลอยใบบัวผ่านไปหลายคั้งน้ำ นกน้อยซ่อนในพุ่มไม้ยังตะลึงเมื่อได้เห็นเธอ และเธอก็ยังคงลอยออกไปอีก จนถึงดินแดนต่างๆ แสนไกล

ผีเสื้อสีขาวสุกสว่างตัวหนึ่งบินวนเวียนไปรอบๆ ตัวเธอ ธัมเบลินาถอดแถบริบบิ้นผูกเอวออกแล้วผูกปลายข้างหนึ่งไว้กับผีเสื้อ ส่วนอีกข้างหนึ่งก็ผูกเข้ากับใบบัว ซึ่งก็เล่นฉิวขึ้นทันที โดยมีธัมเบลินายืนเด่นเป็นสง่า ทันใดนั้นเองก็มีตัวต๋องบินลงมาโฉบตัวเธอพาหายไปบนต้นไม้ ส่วนใบบัวก็ยังคงลอยต่อไปพร้อมกับผีเสื้อด้วย ริบบิ้นที่ผูกไว้บนนั้นเอง

มันช่างน่าตกใจเหลือเกินที่ธัมเบลินาถูกโฉบเช่นนี้ แต่เธอกลับนึกเสียใจที่ผีเสื้อคงจะต้องอดตายด้วยริบบิ้นที่เธอผูกมันไว้ แต่ตัวต๋องไม่ได้กังวลด้วยเลย แล้วกล่าวชมความงามของเธอ อีกไม่นานเหล่าตัวต๋องในบริเวณนั้นก็มารุมล้อมดูเธอ เหล่าสาวตัวต๋องขยับหนวดชี้ชวนกันวิจารณ์ต่างๆ นานาว่าเธอน่าเกลียด จนในที่สุดตัวต๋องที่โฉบเธอมาก็เริ่มคล้อยตาม และไม่คิดจะเก็บเธอไว้อีกต่อไป ตัวต๋องพาเธอลงมาจากต้นไม้ วางเธอไว้บนดอกเดซี่ นั่นเองทำให้เธอร้องไห้และร้องไห้ เพราะเธอน่าเกลียดจนตัวต๋องเอามาปล่อย ทั้งๆ ที่ตลอดมาเธอสวยพิเศษดังกลีบกุหลาบงาม

ตลอดฤดูร้อนนั้นธัมเบลินาที่น่าสงสารก็ดำรงชีวิตอย่างโดดเดี่ยวในป่ากว้าง เธอเอาใบหญ้าทำเป็นเตียงนอน แขนงไม้ไผ่ใบไม้ใหญ่หลบฝน อาศัยน้ำหวานจากดอกไม้เป็นอาหาร ดื่มน้ำจากน้ำค้างยอดหญ้า จนผ่านเข้าฤดูใบไม้ร่วง แต่บัดนี้ถึงเวลาของฤดูหนาวอันยาวนาน เธอเอาใบไม้แห้งมาพันกาย ซึ่งก็ไม่ได้ช่วยให้อุ่นขึ้นนัก เธอหนาวจนตัวสั่น

วันหนึ่งเธอเดินมาถึงชายป่าซึ่งเป็นทุ่งข้าวโพดเหลือแต่ชาก แล้วมาหยุดที่ประตูบ้านของหนูนา ซึ่งก็คือหลุมโพรงที่โคนต้นข้าวโพดนั่นเอง ที่นั่นเป็นสถานที่ๆ ดีทีเดียวสำหรับหนูนาอาศัยอยู่ มีห้องที่เต็มไปด้วยข้าวโพด ห้องครัวกว้างขวาง และห้องรับประทานอาหาร ธัมเบลินายืนที่ประตูขออาหารไม่ต่างอะไรจากขอทาน เธอไม่มีอะไรตกถึงห้องมาสองวันแล้ว

หนูนารู้สึกชอบธัมเบลินาตั้งแต่แรกเห็น จึงอนุญาตให้ธัมเบลินาอยู่ที่นี้กับเขาได้

เพื่อนบ้านของหนูนาจะแวะมาที่บ้านอาทิตย์ละหน บ้านของเขาอบอุ่นกว่า ใหญ่กว่า คนของเขาเป็นกัมมะหยี่สีดำ ซึ่งเขาก็คือ ตัวต๋อง เขารวยและฉลาดกว่าหนูนา บ้านของเขาใหญ่กว่าสักยี่สิบเท่าได้ เขามีความรู้ดี แต่ไม่สามารถทนกับแสงแดดและดอกไม้สวยๆ ได้ ธัมเบลินาร้องเพลงนั้นทำให้ตัวต๋องหลงรักเธอ เพราะเธอร้องเพลงไพเราะจับใจ แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวสิ่งใดต่อเธอ เขาเป็นพวกค่อนข้างระมัดระวังที่จะทำอะไร

ไม่นานมานี้เขาชุดอูมิ่งค์เชื่อมบ้านของเขาไปสู่ผิวดิน เขาได้เชิญหนูนาและธัมเบลินาให้ไปเดินเล่นได้ตามที่ ต้องการ ในอูมิ่งค์มีนกนอนตาย ตัวต๋องก็เอาจุกมัดเพดานอูมิ่งค์จนทะลุพื้นดิน ให้แสงส่องเข้ามา จึงมองเห็นว่าเป็นนกนางแอ่น หัวและขาชุกอยู่ในปีก นกคงจะตายด้วยความหนาวเหน็บ ธัมเบลินาสงสารจนจับใจเพราะนกพวกนี้ร้องเพลงไพเราะซึ้งกล่อมเธอตลอดฤดูร้อน

เมื่อตึกฉิมเบลินานอนไม่หลับ จึงลุกขึ้นหอบเอาผ้าห่มมัดฟาง ไปห่มให้หนัก แล้วเธอก็เอาศีรษะแนบไปที่อก
นก ทันใดนั้นเธอก็ต้องตกใจ เพราะเธอได้ยินเสียงหัวใจเต้น นกยังไม่ตาย มันนอนซาหมดสติ ตอนนี้อยู่บนชั้น
มันก็กลับมีชีวิตอีกครั้ง

โดยปกติแล้วในฤดูใบไม้ร่วงนกนางแอ่นจะบินไปยังประเทศที่อบอุ่น แต่หากตัวไหนบินตามไม่ทัน มันก็จะพบกับ
กับความหนาวและตกลงมาตาย ซึ่งนี่คือสิ่งที่นกตกลงมา แล้วถูกคลุมไว้ด้วยหิมะ

คืนต่อมา เธอแอบลงไปหานกอีก มันรู้สึกตัวขึ้นอีกนิด ขยับเปลือกตาเหลือบดูฉิมเบลินาเมื่อเธอลงมาเยี่ยม

นกนางแอ่นเอ่ยปากขอบคุณฉิมเบลินาที่ช่วยให้เธอรู้สึกดีและอบอุ่นขึ้น นกเล่าว่าปีกของมันแห้งเพราะถูก
หมามุ้มไม้เกี่ยว จึงทำให้มันบินไม่เร็วเท่าฝูงขณะบินอพยพไปประเทศที่อบอุ่น ในที่สุดก็ร่วงลงสู่พื้น หลังจาก
นั้นก็ทำอะไรไม่ได้อีก และก็ไม่ทราบว่าจะมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร

นกนางแอ่นอยู่ที่นี้ตลอดฤดูหนาว ฉิมเบลินาก็มีความสุขที่ได้ดูแลนก ทั้งหนูนาและตัวตุ่นไม่ได้สนใจและไม่รู้
เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับนกนางแอ่นเคราะห์ร้าย

เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง อากาศเริ่มอบอุ่น นกนางแอ่นกล่าวอำลาแก่ฉิมเบลินา เธอค้นพेटานอโมงค์ขึ้น แสงแดด
ส่องเข้ามาอย่างน่ายินดี นกนางแอ่นชวนฉิมเบลินาให้ไปด้วยกัน ไปยังป่าสีเขียว แต่เธอก็คิดว่าหากเธอจากไปคง
ทำให้หนูนาเสียใจ จึงปฏิเสธคำชวน และบอกลานกนางแอ่น ฉิมเบลินามองตามนกนางแอ่นบินจากไป ตาม
ด้วยน้ำตาเพราะเธอก็ชอบนกนางแอ่นอยู่มาก

ฉิมเบลินาเศร้าเสียใจ เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปเดินรับแสงแดดอันอบอุ่น ต้นข้าวโพดที่ปลูกอยู่ด้านบนสูง
มาก สำหรับเธอมันก็เหมือนป่าที่บั้นนั่นเอง

ทุกเย็นตัวตุ่นจะแวะมาหา คอยถามว่าเมื่อไหร่จะหมดฤดูร้อน เพราะตอนนี้มันก็แผดเผาดินจนแห้งจะเป็นหิน
อยู่แล้ว และเมื่อหมดฤดูร้อนก็จะถึงวันแต่งงาน แต่ฉิมเบลินาไม่อยากแต่งกับตัวตุ่น ทุกเช้าเย็นเธอจะแอบขึ้นไป
ชมท้องฟ้า และเฝ้าฝันว่านกนางแอ่นจะบินผ่านมาสักครั้ง แต่ก็ไม่มีแวว มันคงจะไปไกลถึงป่าสีเขียวสวยงาม
แล้วละ

บัดนี้ก็ล่วงเข้าฤดูใบไม้ร่วง วันแต่งงานก็มาถึง ตัวตุ่นมารอรับฉิมเบลินาอยู่แล้ว เธอจะต้องอยู่กับเขาในรูใต้ดิน
และจะไม่ได้ขึ้นมาดูเดือน ดูตะวันอีกแล้ว เพราะเขาไม่ได้สนใจกับเรื่องพวกนี้ สาวน้อยที่น่าสงสารเศร้าใจนักที่
จะต้องลาจากดวงอาทิตย์แสนสวย

ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงนกร้อง เมื่อแหงนหน้าขึ้นมองก็เห็นนกนางแอ่นกำลังบินผ่านมาพอดี เจ้านกก็ดีใจ เช่นกัน เธอบอกว่าเธอไม่อยากแต่งงานกับตัวตุงที่อาศัยอยู่ในรูใต้ดินมืดมิด นกนางแอ่นกำลังจะอพยพไปประเทศที่อบอุ่น เพราะฤดูหนาวกำลังมาเยือน จึงชวนธัมเบลลีนาไปด้วย ธัมเบลลีนาตอบตกลงทันที เธอบินขึ้นหลังนกไป เหยียบบนปีกที่กางออก และผูกเล็บกับปีกที่แข็งแรงที่สุด แล้วนกนางแอ่นก็พาเธอบินขึ้นสูง ผ่านทะเลสาบ ผ่านป่า ข้ามภูเขาที่มีแต่หิมะปกคลุม

ในที่สุดก็มาถึงเมืองที่มีอากาศอบอุ่น ดวงอาทิตย์ส่องแสงจ้า ท้องฟ้าใส อากาศหอมสดชื่นกลิ่นมินท์ เด็กๆ วิ่งเล่นไล่จับกับผีเสื้อสีสวย นกนางแอ่นยังคงบินต่อไป เมืองต่อไปก็สวยขึ้นๆ จนสุดท้ายมาถึงเมืองโบราณสร้างด้วยหินอ่อนสีขาวท่ามกลางหมู่ไม้สีเขียว ตั้งอยู่ไม่ห่างจากทะเลสาบสีน้ำเงิน บนเพดานก็มีธัมเบลลีนาอยู่มากมาย หนึ่งในรังเหล่านี้ก็คือบ้านของนกนางแอ่นที่พาธัมเบลลีนามานั่นเอง

นกนางแอ่นพาเธอลงไปวางลงบนกลีบดอกอันใหญ่ ช่างน่าประหลาดใจ ที่กลางดอก มีผู้ชายตัวเล็กขาวและโปร่งใสราวกับทำจากแก้วนั่งอยู่ เขาสวมมงกุฎทองอันเล็กๆ แต่ประณีตที่สุด และมีปีกสวยงามติดกับไหล่ ขนาดตัวเท่ากับธัมเบลลีนา เขาเป็นรุกขเทวดาของมวลดอกไม้ แต่ละดอกก็มีผู้หญิง หรือผู้ชายนั่งอยู่ แต่เขาเป็นราชาของทุกคน

เจ้าชายน้อยเห็นธัมเบลลีนา เขาก็ตกหลุมรักเธอทันที เพราะเธอเป็นสาวสวยที่สุดที่เขาได้พบเจอ เขาถอดมงกุฎออกแล้วเอามาสวมให้เธอ และถามเธอว่าเธอยินดีเป็นภรรยาของเขาหรือไม่ หากเธอรับเธอจะเป็นราชินีของดอกไม้ทั้งหมดแน่นอน เขาคงจะเป็นสามีที่คู่ควรกับเธอ ไม่เหมือนกับลูกคางคก ไม่เหมือนกับตัวตุง เธอจึงตอบตกลงต่อราชาหนุ่มหล่อ เหล่าหญิงชายในดอกไม้ต่างๆ พากันยินดี